

[Gudme.]

allerede ved et samråd i retsudvalget for ca. 14 dage siden fik et udmærket svar i så henseende, fyldestgørende og fyldt med positiv vilje til at foretage den omplacering, som jeg nævnte, altså at politiet skulle væk fra kontorstolene og ud på gader og veje. Samtidig var det et løfte om, at ministeren ville søge om en moderat forøgelse af politikorpset i forhold til den tilgang på vist 414 om året, som blev besluttet i en tidligere regerings tid.

Jeg synes altså, at vi dengang fik en redegørelse, der måtte stille os tilfreds, og jeg går ud fra, at de to forslagsstillere i hvert fald ved fornøden kontakt med deres gruppefæller, der har deltaget i dette samråd, allerede har fået at vide, hvordan ministerens indstilling var. Havde de ikke fået det at vide dengang, har de fået det at vide nu, idet ministeren nu har gentaget og i nogen grad suppleret den redegørelse, vi fik i retsudvalget, og jeg kan sige, at jeg i ét og alt er tilfreds med denne redegørelse. Jeg ønsker ikke mere, jeg synes, vi er på rette spor.

Derfor må man unægtelig spørge: hvorfor skal vi gå videre med dette forslag til folketingsbeslutning? Jeg synes ikke, der er anledning til at gå videre. Tværtimod minder forslagsstillernes aktion mig en lille smule om en episode, som beskrives i Thomas Manns roman om huset Buddenbrooks. Efter en revolution, vist i Lübeck, hvor bogen foregår, har man fået indført republik, og dagen efter mødes nogle fortumlede beboere i Lübeck, der måske har været lidt for meget ude at fejre republikkens indførelse, foran købmand Buddenbrooks villa og begynder at råbe: „Vi vil have en republik! Vi vil have en republik!“ Købmanden kommer ud på altanen og siger til dem: „Gå nu hjem, børnlille. I har allerede fået en republik. Den fik I i går.“ Hvortil nogle i forsamlingen svarer: „Så vil vi have én til.“ Det er det samme, der er tale om her. Forslagsstillerne har fået svar på tiltale. De har fået besked om, at det, de ønsker, bliver imødekommet, og alligevel kommer de nu med et forslag til beslutning, hvorefter de vil have det samme én gang til. Det synes jeg ikke der er grund til. Jeg synes, vi skulle lade denne sag standse.

Hans Toft (K.F.):

Som ikke mindst hr. Gudme var inde på, havde vi allerede for 14 dage til en måned siden en debat om nøjagtig de samme emner, som vi står og diskuterer i dag. Det skete dengang på den konservative folketingsgruppes initiativ, og vi valgte at få drøftet spørgsmålet om at få forøget politiets patruljeringer — det er nemlig også vort ønske — i et bedre forum for et opklaringsarbejde, nemlig i retsudvalget. Men hensigten med vort forslag om at få det behandlet i retsudvalget dengang var nøjagtig den samme, som ligger bag dette forslag til folketingsbeslutning, nemlig at sikre borgerne en større tryghed.

Der er selvfølgelig talrige faktorer, der spiller ind som årsager til en forøget kriminalitet, men et af de effektive midler til at bekæmpe kriminaliteten er for os at se, at vi får mere politi på gaden, idet det kan virke som en præventiv faktor over for kriminaliteten. Jeg tror, det er meget farligt at slække på det præventive arbejde, der skal udføres af politiet. Jeg tror, det er med til at fremmane og fremhæve en selvtægtsfølelse hos befolkningen, og én ting må i hvert fald stå fast: hvis befolkningen føler sig svigtet af myndighederne, føler de også større trang til selvtægt, og det er i hvert fald noget, som jeg ikke mener kan accepteres i et retssamfund.

Under det samråd, som vi havde med ministeren, stillede vi spørgsmålene, om tilgangen til politiet var stor nok, om man kunne flytte opgaver af mere sekundær karakter, rent politimæssigt, fra det egentlige politi over til kontorpersonale, og om der var muligheder for at få pensionerede politiembedsmænd til at fortsætte med nogle af de opgaver, der var mindre belastende for politiet. Vi bad om erfaringerne fra politikredsinddelingen, og vi fik et svar på det alt sammen. Nu skal ministeren altså her i folketingsalen give det samme svar en gang mere. Vi bad om at få de tal skriftligt, som ministeren nævnte, i folketingsudvalget, og vi fik løfte om at få disse tal. Jeg skal erkende, at vi ikke har fået dem endnu, men vi venter at få dem, og så kan også forslagsstillerne partier læse dem og se, om der er grundlag for yderligere foranstaltninger og yderligere initiativer.